

Eluläte

EELK Kadrina Katarina koguduse häälekandja

Nr 3 aprill 2017

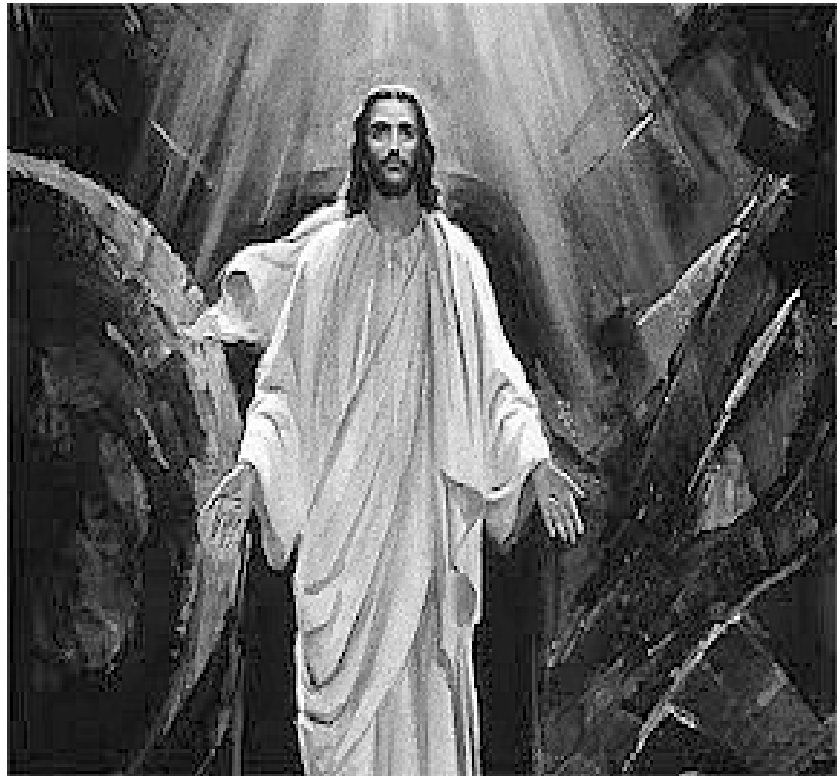
tasuta

INRI

– *Iesus Nazarenus Rex Iudaorum.*
„Jeesus Naatsaretlane, juutide kuningas.“ Seda täheühendit võib kohata paljudes kirikutes ja kiriklikus kunstis, kus on kujutatud ristilöömist Kolgatal. Maavalitseja Pilatus lasi maalida sellise sildi ja naelutada see Jeeuse risti külge. Pilatus mõtles seda irooniliselt, sest üks olid ju juutide ülemad ta nurka surunud ning sundinud Jeesuse kohta surmaotsust langetama.
„Vaadake siis oma kuningat! Paremat te väärt ei ole, kui sellist, kes ristil ripub!“

Kuid Pilatus oli siin targem, kui ise teadis, sest see oli Jumala Poeg, kes sedaviisi avas tee igavesse ellu, ja seda kõigi inimeste jaoks. See Kuningas läheb läbi kannatuse ja surma ülestõusmisesse. Igal aastal me pühitseme seda suurimat sündmust maailma ajaloo ja kummardame Jumala armastuse suuruse ees. „Mina olen ülestõusmine ja elu!“ ütleb Jeesus. Ja väljub hauast elavana.

Astume ka kevadesse. Ja kevad täidab meid ju ikka tavalisest suurema teotahtega. Nii ka meie koguduses on käsil mitmeid plaane. Üks neist on see: kuulutame välja korjanduse kahe soojuskiirguri ostmiseks kirikusse! Kaks näidist töötavad pühade ajal kirikus nii et igäüks võib 13-16 aprillil oma silmaga näha ja nahaga tunda, kas saab kirik soojemaks. Kütame kirikut!

Pühad Kadrina kirikus.

Pühapäev, 9. aprill kl 11

Palmipuudepäha

Neljapäev, 13. aprill kl 18

Suur Neljapäev

Reede, 14. aprill kl 11

Suur Reede. Ristitee palvus

Pühapäev, 16. aprill kl 11

Kristuse Ülestõusmispüha. Laulab

Kadrina Segakoor

Jumalateenistused toimuvad kirikus!

Inimese Poeg sai Päästjaks.

33. aasta kevadel seisis üks roomlasest sõjapealik Kolgata risti all ja olles tunnustajaks sellele, mida ta oli näinud, kinnitas ta: „See inimene oli tõesti õige.” (Luuka 23:47) Kellest ta seda tunnistas?

Kristuse kannatusnädala sündmuseid edastavad Piiblis kõik neli evangeeliumi: Matteuse, Markuse, Luuka ja Johannese, kuid iga kirjutaja käsitleb neid sündmusi natuke erineva nurga alt. Kolme ja poole teenistusaasta jooksul oli Jeesus käinud läbi kogu Galilea ja õpetanud suuri rahvahulki, tervendanud inimesi, teinud hämmastavaid imesid ja äranatund koguni surnuid ellu. Selle aja jooksul kasvas tema pooldajate hulk meeletu kiirusega, kuid oli neidki, kes nägid temas rahvast mässule õhutajat. Lõpuks otsustas juutide kõrgeim kohus Jeesuse ristisurma läbi hukata. See kõik toimus 33.aasta kevadel. Tema süü kirjutatati heebrea, ladina ja kreeka keeles tema pea kohal rippuvale tahvlile ristil: „Jeesus, naatsaretlane, juutide kuningas.” (Joh. 19:19)

Piibel ütleb: „**Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei saaks hukka, vaid, et temal oleks igavene elu.**” (Joh. 3:16) Lugesed seda kirjakohta ja mõtiskledes selle üle sügavuti, avaldub siin inimkonnale tõeline armuevangeelium, sest Kristus on kannatanud kogu inimkonna patusüütegude tõttu. See peaks meid tänapäeval kiirelt muutuvates oludes panema mõtisklema selle üle, kellest siis sõjapealik seal risti all seistes tegelikult tunnistas? Jah, ta tunnistas Jeesuse süütult kannatanuks-päästjaks. Ning ometi armastab Jumal iga inimest nii meeletult palju, et on andnud inimkonna lunahinnaks kõige kallima - oma ainusündinud Poja elu.

Minnes vastu kannatusnädalale ja suurele rõõmupäevale olgu see piiblijutustus meile kõigile suureks julgustuseks ja kinnituseks, et liikuda oma tegemistes usuteel jätkuvalt ikka edasi. (Luuka 24:6)

ÖNNISTATUD PÜHI KÕIGILE MEIE LUGEJATELE!

„Elulätte” toimetis

VASTUPANU

III osa

Oma ametiaja jooksul oli Mait Moorits näinud palju erinevaid aegu. Kui ta järgmisel päeval pärast jumalateenistust koju sõitis, tundis ta südames kummalist rahutust. Miski tema sees andis kindla järjekindlusega märku, et asjad oleksid pidanud olema hoopis teisiti. Edasi sõites nägi ta üht vanemat koguduseliiget, Helmutit, samuti kodu poole sammumas. Mait peatas auto ja võttis Helmuti peale. Mõni aeg sõideti vaikides ja siis ütles Helmut äkki: „Vaata Mait, ma olen nüüd seda asja nii ja naa mõtelnud ja leian, et see oli teil perega ikka väga hää otsus siia Vaosse kolida ja vanaisa talukoht üle võtta. Ajad on siinkandis nii vaikseks jäänud. Alles eile juhtusin juhuslikult nägema, kuidas kaks noort perekonda meie majast mööblit kolimisautodele tassisid. Rääkisid veel, et lähevad ära pealinna, sest seal pidavat rohkem asju saadaval olema ja kes sedagi täpselt teab kaua see meie külapoodki veel peaks ingitsema? Rahvast näe, jääb aina vähemaks ja vähemaks.”

„Jah, eks ta ole, ajad muutuvad ja siis peavad ka inimesed end vastavalt sellele ümber kohandama. Ega maakohta tänapäeval tõesti taheta enam elama tulla. Mu enda poeg Kaupogi sõdis siia kolimisele alguses ägedalt vastu. Esmalt mõtlesin küll, et teismelise asi, küll pikapeale ära harjub. Ikkagi ainukene laps ja tahame ju mõlemad abikaasaga talle ainult parimat. Siin vaikne, kena kant...”

Helmut kuulas ja noogutas pead: „Muidugiiski mõista. Küllap mina ka juba mõistan neid noorte asju. Vaat, selles see asi ongi, et erinevate põlvkondade inimesed jäävad üksteisele võõraks, ei osata enam suhelda. Maal pole miskit pealehakkamist. Noored aga hakkavad kergesti vanematele vastu. Teavad väga hästi oma õigusi, aga kui ise on kuskil vaja käed külge panna või sõna sekka öelda, siis pole tegijaid ega olijaid kusagil. Kui vana ta on sul juba?”

„Sügisel saab viisteist.”
„Jumalat usub?” küsis Helmut edasi, „sellises vanuses on nad ju sõprade ja selle netiduse poolt nii kergesti mõjutatavad.”

„Ma isegi ei tea. Seda, et tal Piibli vastu huvi ei oleks, ei saa ma just väita.”

„Aga, kuule, sa saada ta teinekord minu poole. Räägin temaga siis tõrts kah paar sõna mõistlikku mehejuttu.”

Mait pidi selle peale tahtmatult naeratma. Viis, kuidas Helmut kõneles ja üldse elusse suhtus, oli talle juba Vaosse kolimise esimesel päeval kangesti meeldima hakanud. Selles vanapapis oli peidus palju optimismi ja südamlikkust ning ületõlde oli alati peale koosolekut meeldiv temaga mõni sõna vahetada. Helmut oli põline vanapoiss, vasak silm klaasist, aga ise ei teinud ta sellest kunagi suurt numbrit ega andnud ta selle kohta ka küsijale selget vastust. Muudkui lõi aga käega ja pomises, et ah, mis sest vanast asjast enam kõneleda.

„Kuule, kui vana sa ise oled?” küsis Mait pärast lühikest pausi:

„Mina? Noh, eks ma tuleval aastal saan seitsekümmend ja kaks täis. Aga ise mõtlen küll, et kas tõesti juba nii palju. On kolmkümmend aastat usuteedki käia saanud ja eks ma mõistan ikka ka üht koma teist inimestest ja nende mõtlemistest. Eks iga inimene pea ikka ise tee Loojani leidma, arvan ma.”

Mait peatas auto. Nad olid jõudnud kortermajani, milles Helmut elas.

„No, hästi, nägemiseni siis ja sa paku oma poisile see minu plaan välja. Hoiame siis ühendust ja Jumal appi!” Vana mees viipas veel väljudes käega ja läinud ta oligi. Mait suundus koju. Kui ta majaust katsus, leidis ta selle luuku olevat. Ta kobas taskust juba võtmekimbu järele, kui Kaupo maja nurga tagant äkki nähtavale ilmus, endal sigaret näppude vahel.

Mait kortsutas kulmu:

„Poiss, ma keelan sul!”

„Või sina, mida sa keelad? Koolis minust nooremadki on juba mitmeid kordi proovinud,” vastas Kaupo, kuid isa karmi pilku nähes kustutas suitsu siiski ära ja viskas minema. Tekkis piinlik vaikus. Veidi aja pärast küsis poiss:

„Aga, ema? Kas sa tead temast midagi? Ma siin juba mõtlesin Veiksi poole tagasi minna. Minu võti unust teise jope tasku. Pidasin aru, et ei tea, kas pean siin ukse taga terve igaviku passima või?” Mait tajus poja hääles tubli annuse ironiat, kuid oma hääletooni rahulikuks sundides ütles ta siis:

„Seda minagi siin imestan, et miks välisüks lukus on. Äkki läks ema mõne sõbranne poole ja teeb seal aega parjaks? Sina, nagu ma aru saan, olid kõik see aeg Veiksi pool. Kas oli ka tore?”

„Ah, sai hakkama. Me läksime temaga eile õhtul küll saunas natuke naginasse, aga nüüd on kõik juba jonksus. Ära pabla, paps, ausalt!”

„Tohhoh?”

„Ja tegelikult..... paps, olen ma sulle ühte asja juba ammu rääkida tahtnud. Ma küll nõustusin sinu ja emaga siia külakolkasse elama tulema ja ka kodus võin ma teile abiks olla, kuid rohkemat ära minult praegu nõua. Mul on omal ka pea otsas. Olen noor, tahan elust funny tunda, omavanustega suhelda- ühesõnaga elada normaalse teismelise poisi elu. Sa ju saad minust aru, paps, kas saad? Siin ma nüüd aga olen teiega, kopitan ja suren varsti igavuse kätte päris ära.”

„Kaupo, kas sa annad endale aru, mida sa räägid? Me läheme kohe praegu sinuga koos tuppa ja räägime sellest kõigest rahulikult. Mõtle nüüd ikka. Sa oled ju alles neliteist?”

„Ja teie emaga samasugused moraallugejad nagu kõik täiskasvanud! Vaikselt viskab kopa ette ju! Kaupo, ära tee seda, Kaupo tee hoopis nii. No fun anywhere!”

Värisevate kätega torkas isa võtme välisukse lukuauku, ohkas raskelt ja keeras. Suur aga oli ta üllatus, kui ta koridori peeglikapilt kimbu samasuguseid võtmeid avastas. Mõiks oli Margit ukse seest poolt luku keeranud? Mait tundis, kuidas ärevustunne ta sees üha enam võimust võttis. Suu kippus kuivama.

„Võta jope seljast ja pane kõõgis kohvimasin käima ja oota mind seal!” käskis ta poissi.

Justkui mingi halb eelaimus sundis meest kõik toad läbi käima. Elutoas ei olnud kedagi, töötoas samuti mitte. Üle jäid veel ülemise korruse kaks magamistuba. Mait jooksis kaks astet korraga võttes maja teisele korrusele. Ta paotas ettevaatlikult ühe toa ust ja tema kartused osutusid tõeks. Margit lamas teadvusetuna nende voodi ees põrandal, poolkasukas seljas, näost valge nagu lubi. Naise pea oli ebaloomulikult ühele küljele kaldunud ja ta silmad olid suletud. Mees kummardus abikaasa kohale ja kobas samal ajal taskust kiiresti mobiili järele. Ta valis kiirabi numbril, teise käega naist külili keerata püüdes. Alles siis leidis ta endas jõudu, et poissi appi kutsuda.

„Kaupo, pane kohviaparaat seisma ja tule kohe üles ja ole hea, kiirusta, palun! Ruttu!”

Mõne hetke pärast ilmiski Kaupo pe magamistoa uksele ja poiss tardus samuti ehmunult paigale. Mõni hetk valitses toas täielik vaikus. Siis ta tuli, kummardus ka ema kohale ja küsis arusaamatutes:

„Paps, paps, ütle mis emaga on? Ütle kohe, mis temaga on?!” Poisi silmad hakkasid läikima ja silmis peegeldumas hirm, vahtis ta isale suurte silmadega otsa:

„Rahu, ainult rahu, poeg! Ma helistasin kiirabisse. Nad on juba siia teel.”

Kaupo aga tõusis ja suundus käeseljaga märgi silmi pühkides ukse poole. Veel korra vaatas ta vaid tagasi ja tõmbas siis ukse enda järel nii tugeva pauguga kinni, kui vähegi veel suutis. *Järgneb*

Meelis-Lauri Erikson,
mlerikson@gmail.com

Karin-Kristel Hansson,
karin.hansson@mail.ee

EELK Kadrina Katariina kogudus

Swedbank EE032200221011037045

SEB EE451010502001274006

kadrina@eelk.ee

FB Kadrina Kirik

